

“Τα ισχυρότερα καύσιμα που κινούν τον άνθρωπο είναι η αγάπη και η πίστη”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

ΤΟ ΘΕΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ 3ης ΜΑΪΟΥ 2020 εκ μέρους της Ιεράς Μητροπόλεως Χίου, όπου, καθώς χαρακτηριστικά αναφέρεται: **“Τα ισχυρότερα καύσιμα που κινούν τον άνθρωπο είναι η αγάπη και η πίστη: αυτά τα δύο αποδεικνύονται ανίκητα και ακαταμάχητα, όταν συγκρουσθούν με αντίξοες δυνάμεις. Ο άνθρωπος που αγαπά βαθιά, με όλη του την ψυχή, δεν σταματάει πουθενά, παραβλέπει όλες τις δυσκολίες, ξεπερνά όλα τα εμπόδια, για να φθάσει στον αγαπώμενο”**.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ:

Άριθμός 17

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ (Μαρκ. ιε´ 43)

3 Μαΐου 2020

Η ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθῶν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτός ἦ προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε, καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτόν εἰ πάλαι ἀπέθανε· καὶ γνούς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδὸνα καὶ καθελῶν αὐτόν ἐνείλησε τὴν σινδόνι καὶ κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσὴ ἐθεώρουν πού τίθεται.

Καὶ διαγενομένου τοῦ σαββάτου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμῃ ἠγόρασαν ἀρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρωὶ τῆς μίας σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύνισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς,

περιβεβλημένον στολήν λευκήν, καί ἐξεθαμβήθησαν. ὁ δέ λέγει αὐταῖς· μή ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τόν Ναζαρηνόν τόν ἐσταυρωμένον ἤγερθη, οὐκ ἐστίν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν.

Ἄλλ' ὑπάγετε εἰπεῖν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καί τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τήν Γαλιλαίαν. ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καί ἐξελθοῦσαι ἔφυγον ἀπό τοῦ μνημείου· εἶχε δέ αὐτᾶς τρόμος καί ἔκστασις, καί οὐδενί οὐδέν εἶπον. ἐφοβοῦντο γάρ».

ΤΟ ΘΕΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Τὰ ἰσχυρότερα καύσιμα πού κινοῦν τὸν ἄνθρωπο εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πίστη: αὐτὰ τὰ δύο ἀποδεικνύονται ἀνίκητα καὶ ἀκαταμάχητα, ὅταν συγκρουσθοῦν μὲ ἀντίξοες δυνάμεις. Ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαπᾷ βαθιά, μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴ, δὲν σταματᾷει πουθενά, παραβλέπει ὅλες τὶς δυσκολίες, ξεπερνᾷ ὅλα τὰ ἐμπόδια, γιὰ νὰ φθάσει στὸν ἀγαπώμενο. Εἶναι καὶ αὐτὸ μία ἀπόδειξη τῆς κατ' εἰκόνα Θεοῦ κατασκευῆς του καὶ φανερώνει τὴ δύναμη πού κρύβει μέσα του. Αὐτὰ τὰ δύο ἰσχυρότατα κίνητρα χαρακτηρίζουν τὶς μνημονευόμενες σήμερα Ἅγιες Μυροφόρες Γυναῖκες. Πρέπει νὰ ἐξετάσουμε τὸ περιβάλλον μέσα στὸ ὁποῖο κινήθηκαν, γιὰ νὰ κατανοήσουμε καλύτερα τὸ μέγεθος τοῦ ἥρωισμοῦ τους καὶ τῆς τιμῆς, τὴν ὁποία ἀξιώθηκαν νὰ λάβουν.

Οἱ τρεῖς γυναῖκες, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη ἔχουν παρευρεθεῖ στὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ, ἔχουν συμπορευθεῖ μὲ Αὐτὸν στὴν ὁδὸ τοῦ μαρτυρίου πρὸς τὸν Γολγοθᾶ, ἔχουν παρακολουθήσει τὴ Σταύρωσή Του καὶ τὰ φοβερὰ γεγονότα πού τὴ συνόδευσαν καὶ τέλος ἔχουν δεῖ τὴν ἀποκαθήλωσή Του, τὴ φροντίδα τοῦ νεκροῦ Σώματός Του ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ἀριμαθαίας, καὶ τὸν ἐνταφιασμό Του στὸ κενὸ μνημεῖο καὶ τὴν σφράγιση τοῦ τάφου μὲ ἕναν τεράστιο λίθο. Ποιὰ συναισθήματα πλημμυρίζουν τὶς καρδιές τους; Ἄφατη θλίψη καὶ πένθος γιὰ τὸ νεκρὸ Διδάσκαλό τους, γιὰ τὴν ἀνείπωτη ἀδικία πού ὑπέστη μὲ τὴ μαρτυρικὴ θανάτωσή Του. Φόβος καὶ τρόμος ἐπιπλέον, ἐξαιτίας τοῦ μίσους τῶν Ἰουδαίων, τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Ἀρχιερέων ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ. Παρ' ὅλη ὅμως τὴν ψυχικὴ σύνθλιψη καὶ τὴν τρομοκρατία τῶν Ἰουδαίων ἐπιχειροῦν κάτι τὸ παράτολμο ἕως καὶ παράλογο: περιμένουν νὰ περάσει ἡ ἀργία τοῦ Σαββάτου καὶ ὕστερα πηγαίνουν νὰ ἀγοράσουν ἀρώματα, γιὰ νὰ ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἔτσι λοιπὸν τὰ χαράματα, μόλις ἀνέτειλε ὁ ἥλιος, τὴν ἡμέρα ἐκείνη πού ὀνομαζόταν «μία τῶν Σαββάτων», ξεκινοῦν γιὰ τὸν τάφο Του. Καὶ ἐνῶ βαδίζουν, μιᾶνε μεταξύ τους γιὰ τὸ ἄλυτο πρόβλημα ποῦ ἔχουν μπροστά τους: «Ποιὰ ἀπὸ ἐμᾶς θὰ ἀποκυλίσει τὸν λίθο ἀπὸ τὴ θύρα τοῦ μνημείου;» Γνωρίζουν ὅτι καμιά τους δὲ μπορεῖ νὰ τὸ κάνει αὐτὸ καὶ ὅμως δὲν κοντοστέκονται, οὔτε πισωγυρίζουν, ἀλλὰ συνεχίζουν τὴν πορεία τους πρὸς τὸ ἀκατόρθωτο. Οἱ καρδιές τους

ὕπερτεροῦν τῆς λογικῆς τους, αἰσθάνονται μία ἀκατανίκητη ἔλξη πρὸς τὸν Χριστό, νιώθουν ὅτι στὸ τέλος κάτι θὰ γίνει, ὅτι ὁ λίθος θὰ μετακινηθεῖ καὶ ὁ Χριστὸς δὲν θὰ τὶς ἀπογοητεύσει.

Καὶ ὄντως ὁ Χριστὸς τὶς ἀνταμείβει μὲ τὸν πιὸ ἐμφαντικὸ τρόπο. Πλησιάζουν στὸ μνημεῖο καὶ βλέπουν ὅτι ὁ λίθος, ὁ «μέγας σφόδρα» λίθος, ἔχει ἀποκυλισθεῖ καὶ ἡ εἴσοδος εἶναι ἀνοικτὴ. Μπαίνουν μέσα καὶ βλέπουν ἔκθαμβες ἕναν λευκοντυμένο νεανίσκο νὰ κάθεται στὰ δεξιὰ τους καὶ νὰ διακηρύττει τὸν χαροποῖο λόγο τῆς Ἀναστάσεως: «Μὴν θαυμάζετε, μὴν ἀπορεῖτε! Ζητᾶτε τὸν Ἰησοῦ τὸν Ἐσταυρωμένο; Ἦγέρθη! Οὐκ ἔστιν ὧδε! Ἀναστήθηκε, δὲν εἶναι ἐδῶ! Κοιτάξτε, αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ τόπος πού Τὸν ἔβαλαν.» Ποιὸς μπορεῖ νὰ κατανοήσει, ἔστω καὶ ἐλάχιστα, τὸ μέγεθος τῶν συναισθημάτων πού κατακλύζουν τὶς Μυροφόρες τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες; Λίγο πρὶν βιάδιζαν περίλυπες, φοβισμένες, μὰ καὶ ἀποφασισμένες. Τώρα τὶς συνεπαίρνει ἕνα τρισμέγιστο θαῦμα, ἐντελῶς ἀκατανόητο γιὰ τὴν κοινὴ λογικὴ: ὄχι μόνο ὁ λίθος τοῦ μνημείου εἶναι μετακινημένος, ἀλλὰ καὶ ὁ τάφος εἶναι ἄδειος, τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἐξαφανισμένο καὶ ἕνας ἀστραπόμορφος νεαρὸς τοὺς λέγει ὅτι ἀναστήθηκε καὶ νὰ ποῦν στοὺς Μαθητὲς Του ὅτι θὰ Τὸν δοῦν στὴ Γαλιλαία, ὅπως τοὺς εἶχε πεῖ. Ἀνθρώπου νοῦς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ χωρέσει ὅλα αὐτά, γι' αὐτὸ καὶ τρέχουν οἱ Μυροφόρες νὰ φύγουν βιαστικὰ ἀπὸ τὸ μνημεῖο, χωρὶς νὰ ποῦν σὲ κανέναν τίποτε. Φόβος, τρόμος καὶ ἔκστασις τὶς συνέχουν. Σὲ λίγο θὰ συναντήσουν τοὺς Μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ τοὺς ἀναγγείλουν τὰ καθέκαστα. Ἔτσι οἱ Μυροφόρες ἀξιῶνονται νὰ γίνουν οἱ πρῶτες εὐαγγελίστριες πού μεταδίδουν σὲ ὅλον τὸν κόσμον τὰ χαρᾶς εὐαγγέλια τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ σήμερον φθάνει στὰ αὐτιά μας αὐτὴ ἡ χαρμόσυνη εἴδηση, γι' αὐτὸ καὶ γιορτάζουμε «Πάσχα τὸ τερπνόν, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον», γι' αὐτὸ ψάλλουμε μὲ ὅλη μας τὴν ψυχὴ «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας!» Οἱ Μυροφόρες, οἱ ταπεινὲς καὶ ἀδάμαστες γυναῖκες τῆς Ἱερουσαλήμ, μᾶς διδάσκουν μὲ τὸ παράδειγμά τους καὶ μᾶς καλοῦν νὰ τὶς μιμηθοῦμε. Μᾶς καλοῦν νὰ γκρεμίσουμε τὴν ὀλιγοπιστία, τὴν χλιαρότητα, τὴν ἀκηδία, τὴν ἀποχαύνωση, μᾶς καλοῦν νὰ ἐκτοξευθοῦμε στὸν Οὐρανὸ σπάζοντας τὴ βαρύτητα τῆς ὑλοφροσύνης, γιὰ νὰ συναντήσουμε τὸν Χριστό. Μᾶς καλοῦν νὰ ἀγαπήσουμε τὸν Χριστὸ μὲ μίαν ἀγάπη ὑπέρμετρη, μὲ μίαν ζέση ψυχῆς πού θὰ λιώνει στὸ ἄπλωμά της κάθε σιδηροῦν παραπέτασμα φόβου καὶ λύπης, πού θὰ μετακινεῖ ἀπὸ τὴ θέση του τὸν τεράστιο λίθο τοῦ Ζωοδόχου Τάφου, γιὰ νὰ δοῦμε τὸ κενὸ μνημεῖο καὶ τὰ πειστήρια τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ τότε θὰ χαιρόμαστε καὶ θὰ «ὑμνοῦμεν σκιρτῶντες τὸν Αἴτιον, τὸν μόνον Εὐλογητὸν τῶν πατέρων, Θεὸν καὶ Ὑπερένδοξον», στὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

